

DECLARACIO DEL C.E. DEL P.S.U.C.

La Diada Internacional dels treballadors arriba aquest any en un moment crucial per la classe obrera i tot el poble de Catalunya.

En resposta a l'assassinat de l'obrer MANUEL FERNANDEZ MARQUEZ, perpetrat per la policia el 3 d'abril a Sant Adrià del Besòs, més de 120.000 treballadors d'unes 200 empreses de Barcelona i altres zones industrials de Catalunya realitzaren aturs, assemblees i altres actes de protesta contra el crim.

Milers d'estudiants universitaris i d'ensenyament mitjà, mestres i professors, de professionals i altres intel·lectuals, de joves treballadors, d'homes i dones de diversa condició social, van sortir al carrer a cridar la seva repulsa al règim assassí de Franco-Carrero, a exigir la dimissió de Pelayo Ros i Garibano Goñi, responsables directes del crim, i a manifestar el seu suport a les reivindicacions dels treballadors que construeixen la central tèrmica del Besòs, a l'exigència obrera del dret de vaga, a la demanda popular de les llibertats sindicals i polítiques.

En alguns llocs com Sant Adrià, Santa Coloma, Badalona i Cornellà, les manifestacions populars foren recolzades amb el tancament de comerços i altres establiments. I a Cerdanyola, sota l'impuls dels treballadors d'AISCONDEL, en els aturs i manifestacions arribaren a participar-hi més de deu mil persones, que van oferir una anticipació d'allò que se farà, quan abasti a tot el país, la vaga general política i la vaga nacional.

El dia 11 les vagues es van estendre a nombroses empreses d'arts gràfiques i de la construcció de Barcelona i els seus voltants i van cobrar un impuls renovat a Sabadell, al Baix Llobregat i a altres llocs. Aquest dia hi van haver també diverses manifestacions de protesta contra el crim i contra el règim dictatorial.

Un tret peculiar de la resposta popular als fets del Besòs n'és precisament la seva càrrega política, la seva tendència a estendre's no solament com a gest

DAVANT EL 1ER DE MAIG

Impulsem la protesta contra el crim del Besòs! Cap a la vaga general política i la vaga nacional!

proletaris de tots
els països: UNIU-VOS!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 365

Barcelona, 25 d'Abril del 1.973

Preu: 5 ptes.

de protesta contra l'assassinat de Manuel Fernández, sinó també com a via de progrés de les masses cap a la vaga general política i la vaga nacional, la qual apareix cada cop més clarament com el camí més viable per tal d'acabar amb la dictadura i per imposar un canvi democràtic que faci possible l'exercici de la sobirania popular.

Els treballadors de la tèrmica del Besòs van imprimir a la seva lluita, des del començament, aquest caire ofensiu. Un cop finit el xoc amb la força pública en el qual va perdre la vida Manuel Fernández, es van dirigir en grups a les empreses dels voltants, a la Universitat, al Bisbat, als Col·legis professionals, als diaris, als organismes de coordinació de les forces obreres i democràtiques amb la finalitat d'explicar el què havia passat i reclamar solidaritat.

Aquesta gestió dels treballadors de la Tèrmica és a l'origen dels primers aturs solidaris, de les primeres assemblees i manifestacions dels estudiants, de les notes publicades pel Col·legi d'Advocats i pel bisbat, de la ràpida difusió de la notícia que va obligar el Govern a donar la seva versió dels fets per la ràdio i la televisió només unes hores després d'haver succeït. Tot això va contribuir a sensibilitzar la població, a estendre la condemna del crim molt més enllà del marc de les accions concretes, a crear un clima de protesta que va col·locar en un primer pla la idea de la vaga general.

Les declaracions públiques de l'Arquebisbe de Barcelona, dels Col·legis professionals, de les parròquies i els moviments catòlics progressistes, etc., van també més enllà de la protesta per l'assassinat, ja que reclamen justícia social, camins de negociació per als obrers, dret de vaga, llibertats sindicals i polítiques; és a dir, apunten cap

(segueix pàg. 2)

UNA VÍCTIMA DE LES TORTURES POLICIAQUES ENTRE LA VIDA I LA MORT

Miquel Josep Anduig (veure pàg. 7)

DECLARACIÓ

(ve de la pàg. 1)

al desenvolupament d'una acció convergent de totes les forces antidictatorials la culminació de la qual fóra la vaga nacional.

Aquestes preses de posició, especialment la del cardenal Jubany, subratllen amb força l'aïllament creixent de la dictadura, la seva incapacitat per donar solució als problemes del país, per deturar per mitjà de la repressió l'engrandiment de la lluita de les masses que exigeixen solucions concretes a aquests problemes. Una vegada més es posa de manifest que quan les masses responen degudament a la repressió aquesta esdevé un "boomerang" que colpeja el règim i l'empeny cap a la tomba. És per això que la campanya per la llibertat dels tres obrers de la tèrmica del Besòs, empresonats i sotmesos a la jurisdicció militar i dels altres detinguts en les darreres accions; la campanya per l'anul·lació dels processos en marxa contra Camacho i els seus companys, contra Pillado i altres dirigents obrers d'El Ferrol, contra els militants d'USO, contra els membres de la plataforma reivindicativa de Biscaia, contra els advocats laboralistes barcelonins Albert Fina, Montserrat Avilés i Ascensió Solé, contra tants i tants altres antifranquistes; la campanya contra les detencions arbitràries i les tortures (aplicades salvatgement dies passats a l'estudiant Miquel Josep Anduig); la campanya contra la repressió en general i per l'amnistia, no és solament un deure solidari ineludible sinó també part principal del combat per la llibertat.

Els treballadors de Catalunya commemoraran enguany el 1er de Maig impulsant l'acció en marxa, que cal estendre fins que compregui la immensa majoria dels treballadors, de totes les classes i capes populars.

Això pressuposa lligar la denúncia de l'assassinat del Besòs amb el plantejament a cada lloc de les reivindicacions pròpies, combinar la lluita extralegal amb formes d'acció legal com les assemblees als sindicats o la querella contra els assassins de Fernández Márquez que van presentar al Jutjat corresponent un grup de càrrecs sindicals de FECSA i ESESA, querella a la qual deuen donar ara

2

el seu recolzament tots els càrrecs sindicals honestos i els treballadors en general. Exigeix explicar a totes les esferes socials -incloses les forces armades- la necessitat i la possibilitat del canvi democràtic, impulsar l'entesa entre totes les forces d'oposició; la constitució i l'enfortiment als barris i a les ciutats d'organismes unitaris integrats en l'Assemblea de Catalunya, la plasmació a nivell de tot Espanya del Pacte per la Llibertat i que tot el poble en faci seus els quatre punts: 1) Amnistia, - 2) Llibertats polítiques (incloses les autonòmiques de Catalunya). - 3) Govern provisional. - 4) Eleccions a Corts Constituents que decideixin el règim futur. Exigeix, en fi, instal·lar sòlidament el Partit a les grans empreses, estendre i enfortir el moviment de Comissions Obreres, fondre l'avantguarda política amb les masses en acció, impulsar la coordinació de les lluites de baix a dalt, a partir dels centres de treball i d'estudi, de les barriades, dels Col·legis professionals i altres entitats legals de masses i col·locar en les masses el centre de decisió de les lluites i de llur generalització cap a la vaga general política i la vaga nacional, a la qual s'hi arribarà essencialment a través de l'extensió de les accions i de l'acord entre els representants directes de les masses en lluita.

El Primer de Maig, diada tradicional de recompte de forces de la classe obrera de tots els països, serà aquest any pels obrers i revolucionaris de Catalunya un dia d'unitat i de combat, un dia de solidaritat activa amb la lluita dels treballadors de la tèrmica del Besòs, un dia d'estudi de les victòries assolides durant les darreres setmanes i de les febleses a corregir, un dia d'afirmació internacionalista, de preparació de les noves batalles per la llibertat i el socialisme.

VISCA EL PRIMER DE MAIG!

A BAIX LA DICTADURA!

VISCA LA VAGA GENERAL!

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
Barcelona, 18 d'abril del 1.973.

la joventut exigeix els seus drets

Diumenge 8 d'abril, cap a 700 joves d'uns 30 centres juvenils de Barcelona i la seva comarca van celebrar una trobada a Montserrat per tractar dels problemes que afecten a la joventut. En el curs del debat elaboraren una important plataforma reivindicativa que fou lliurada divendres dia 13 a l'Ajuntament de Barcelona per una àmplia delegació, uns 150 joves, els quals eren portadors de més de 2.000 signatures en recolzament del seu escrit. Còpies del document foren enviades al Govern Civil i a les Delegacions Provincials dels Ministeris d'Educació i Ciència i del d'Informació i Turisme.

Què reclamen els joves?

Reclamen Centres Juvenils degudament ditats a les barriades, amb les subvencions necessàries, on es puguin reunir i cultivar les seves aficions culturals, artístiques, esportives. Reclamen que es posi fi a les barreres que les autoritats franquistes aixequen en la legalització d'aquests centres que, diuen, han de ser dirigits pels propis joves. Reclamen que es faciliti la publicació de revistes juvenils que plantegin els problemes de la joventut i promoguin la comú activitat dels joves. Aquestes exigències juvenils, que tota la població ha de recolzar, constitueixen una acusació directa contra el règim franquista. Les joves generacions que pateixen durament sota la dictadura les conseqüències d'una societat d'explotació i repressió, que nega a la joventut els seus drets i la discrimina perquè la tem, alcen la seva veu de protesta i participen cada cop més decididament en el combat per la llibertat.

Defensar les reivindicacions dels joves, facilitar la incorporació massiva de la joventut a la lluita per la Democràcia i el Socialisme, és una de les principals tasques que imposa la realització de la Vaga General Política i de la Vaga Nacional, l'enderrocament de la dictadura.

SOLIDARITAT AMB LA TERMICA

En el número anterior de "TREBALL" as senyalàvem ja les més importants accions de resposta combativa a l'assassinat de Manuel Fernández Márquez, treballador de la Tèrmica del Besòs, mort el passat 3 d'abril per les forces repressives. Les accions van continuar desenvolupant-se en els dies successius. Accions a la TERMICA en acabar-se la primera sanció, accions a les fàbriques, accions al carrer, als Instituts, als comerços i altres establiments, funerals a moltes esglésies preses de posició dels més diversos sectors. Denúncia del crim i, a la vegada, clara consciència ja de la necessitat de posar fi a la dictadura assassina. Exigència de LLIBERTAT i perspectiva del camí de masses per assolir-la: la VAGA GENERAL, la VAGA GENERAL POLITICA de la classe obrera i la VAGA NACIONAL de tota la població, amb una clara alternativa davant el poble: l'alternativa democràtica, el PACTE PER LA LLIBERTAT.

Assenyalarem tot seguit algunes de les principals i més significatives accions:

TERMICA Segueix la lluita

Les intimidacions, la presència de la policia, les lletres d'acomiadament, no aconsegueixen doblegar la voluntat de lluita dels treballadors de COPISA, SADE, CONTROL Y APLICACIONES. Des de dilluns 9 VAGA TOTAL, amb assemblees quasi permanents en les quals s'informava del desenrotllament de l'acció solidària. En les quals es llegien els missatges de suport i va causar especial entusiasme el que van enviar CAMACHO i els altres dirigents obrers detinguts a Carabanchel. Davant el fracàs de tots els intents d'intimidació, les empreses utilitzen novament les maniobres de divisió i la pressió econòmica per tal de vèncer els treballadors per la fam de llurs famílies. Noves suspensions de feina i sou: pels de COPISA des de l'onze fins el setze i pels de SADE i CONTROL des del 13 fins el 24.

Però la lluita segueix, els obrers expulsats de l'obra realitzen assemblees de centenars de treballadors, es donen cita a les places, mantenen una relació

constant, formen grups per explicar la seva lluita a les altres fàbriques, als centres legals, als barris obrers, a tot arreu. A llurs reivindicacions econòmiques, que són les de tots, uneixen les exigències de LLIBERTAT pels detinguts i de READMISSIO dels acomiadats, exigències que són també de tots. La solidaritat de lluita i econòmica cal que continuï, que es desenrotlli encara més; que es dugui més lluny, a més empreses, la protesta contra el crim. Tot el què s'ha fet fins ara és important en tots els ordres, i també en l'econòmic (ja hi deuen haver unes 500.000 pessetes recollides en 15 dies), però no és suficient. ENDAVANT!

La solidaritat obrera

A les dues setmanes del crim comptabilitzem ja (i encara ben segur per sota de la realitat) unes 200 empreses amb uns 150.000 treballadors, en les quals s'han desenvolupat accions solidàries. En destaquem algunes (endemés de les indicades ja en el número anterior de "TREBALL" i la gran lluita de CERDANYOLA-RIPOLLET que es detalla en aquest mateix número):

CONSTRUCCIO. El desenvolupament del combat solidari s'ha donat molt lligat a la seva plataforma reivindicativa de cara al conveni. Probablement és el sector on aquesta característica, tan important, s'ha donat amb més gran claredat. Els dies 9 i 10, després dels primers ATURS la setmana abans, piquets d'avantguarda recorren les obres, expliquen la necessitat de la lluita, reparteixen en mà la crida de la coordinadora de les COMISIONS OBRERES del ram. El dia 10 un grup de treballadors i alguns càrrecs sindicals de la construcció, acompanyats solidàriament per alguns treballadors i càrrecs sindicals d'altres rams, intenten reunir-se al Sindicat. La presència de la policia, i l'assistència reduïda des de la majoria d'obres i empreses de la construcció, impedeix la realització de l'assemblea. El dia 11 els piquets expliquen el què va passar el dia abans, la necessitat de la lluita, de la VAGA, la continuació de la lluita a la TERMICA, i

criden a l'atur per aquest dia. La VAGA és gairebé total a Santa Coloma i molt important a Barcelona, Sant Adrià i Badalona. I la lluita a la construcció segueix.

ARTS GRAFIQUES. La resposta solidària al crim es va desenvolupar fonamentalment el dia 11: ATURS i ASSEMBLEES a nombroses editorials i tallers d'arts gràfiques, sobretot a Barcelona, Esplugues i Badalona. Destaquen les accions d'**ARIEL** a Esplugues i **SEIX I BARRAL** a Barcelona, que varen sortir al carrer per parar altres empreses.

SABADELL, MANRESA. Important ha estat la incorporació a l'acció d'aquestes dues localitats. A SABADELL, després de les primeres accions a la CONSTRUCCIO i a ARTES-JAEGER els dies anteriors, el dia 11 varen parar unes 12 empreses. A MANRESA, després de les concentracions a AUXILIAR TEXTIL MANRESANA i a diversos bancs, destaca l'ATUR d'una hora als 3 torns de la PIRELLI.

Primeres informacions de la resta d'Espanya

A més a més de les notícies que la premsa legal ha divulgat sobre manifestacions a Madrid, Santiago, València i altres llocs, ens ha arribat la primera informació directa sobre accions obreres a MADRID: aturs, minuts de silenci, assemblees, concentracions a la porta de les empreses a: STANDARD, CORTE INGLES, ISODEL, MARCONI, OSRAM i altres, com també a nombroses obres de la CONSTRUCCIO per tot Madrid i manifestacions a diversos indrets de la ciutat.

Solidaritat internacional

Les principals organitzacions sindicals de França, Itàlia i altres països s'han pronunciat ja solidàriament i han organitzat mitjans, han fet crides, han difós la informació de les lluites a Espanya i han organitzat la recollida de fons d'ajut.

(segueix pàg. 4)

Associacions de veïns

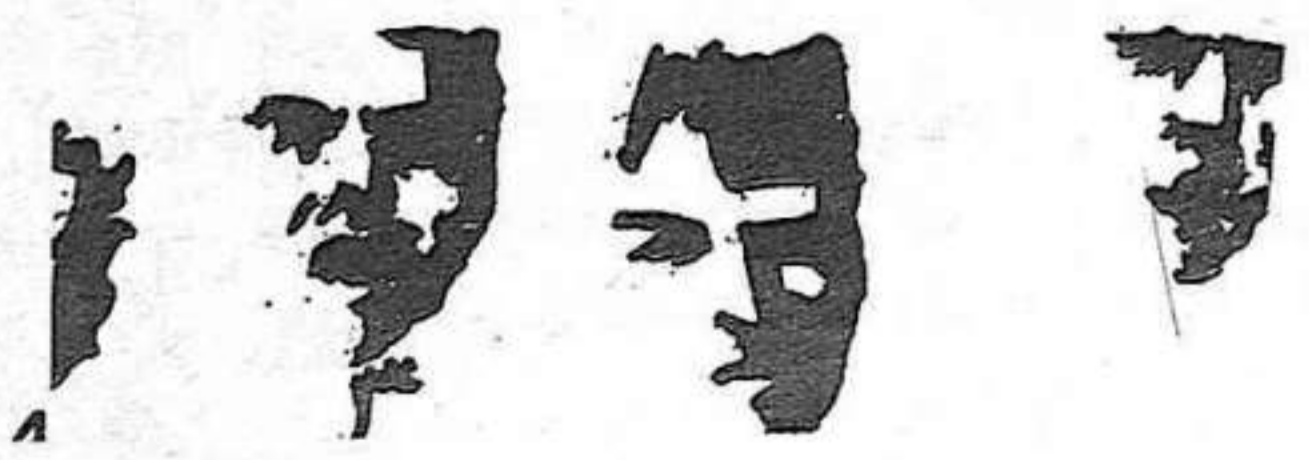
Quinze associacions de veïns de Barcelona han enviat un document als Col·legis professionals en el qual expressen el seu recolzament al pronunciament d'aquests contra la repressió policíaca a la TERMICA. Les associacions de veïns expressen també llur solidaritat als Col·legis davant l'intent del govern d'imposar-los un nou reglament totalment anti-democràtic.

Crides a la lluita unida

A més a més dels documents que ja des d'un primer moment cridaren, a més a més dels del nostre Partit i de la Joventut Comunista, de nombroses organitzacions polítiques, a més a més de les crides de les COMMISSIONS OBRERES, la major part d'organitzacions i de moviments de masses s'han pronunciat. Destaca l'ampli contingut unitari de pràcticament tots ells. Entre altres, són importants les preses de posició de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i de la COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA.

QUERELLA CRIMINAL contra la policia

A la justa i valenta iniciativa dels 13 càrrecs sindicals d'ESESA i FECSA de Badalona que han presentat denúncia formal davant el jutge contra la brutalitat repressiva de la policia, s'hi ha unit el pronunciament de tots els membres de la Junta Social d'AIGUA, GAS I ELECTRICITAT de Badalona (menys 4), l'acord del jurat de SIEMENS, el document de 60 càrrecs sindicals de SEAT. Aquesta querella criminal contra la policia ha de convertir-se en el centre d'un esforç molt més generalitzat per tal de col·locar en la "il·legalitat" el feixisme, per tal de condemnar-lo fins i tot amb l'aplicació de les seves pròpies lleis. Però això NOMÉS serà possible amb una àmplia mobilització legal de MASSES.

PRIMERA REUNIO DE PLATAFORMES UNITARIES D'ESPANYA

Reunits els representants de plataformes unitàries de lluita democràtica d'Aragó, Astúries (com observadors), Canàries, Catalunya, Galícia, Granada, Mallorca, Rioja, Sevilla i València, després d'exposar les seves experiències de lluita, la seva composició actual i el seu procés constitutiu i la projecció futura de les seves activitats, acorden de fer públic el comunicat següent:

Coincideixen en la constatació que la situació política actual es caracteritza per la lluita cada vegada més generalitzada del poble per recobrar la seva llibertat, així com per la posició clarament immobilista i d'aïllament creixent del règim, l'única resposta del qual és la intensificació de la repressió. Estimen impossible l'evolució del règim i veuen, com a única sortida, la ruptura democràtica.

En conseqüència, tot afirmant la seva solidaritat amb el poble basc i amb la classe obrera de tot l'Estat espanyol sobre els quals recau el pes principal de la furiosa escalada repressiva actual del règim, acorden de treballar conjuntament i de manera co-responsable amb el fi de promoure una reunió de totes les forces polítiques i socials d'oposició a la dictadura i al continuisme amb l'objecte de formalitzar un acord d'alternativa democràtica, tot valorant-lo en el seu doble vessant d'impuls a la lluita contra el règim i de proposta d'acord per tal d'establir una situació constituent.

Entenen que aquesta reunió hauria de obrir els objectius següents:

1. Redacció concreta de l'alternativa, que compregui les llibertats democràtiques i la realitat plurinacional de l'Estat espanyol.

2. Que hi siguin presents la més gran part possible de forces polítiques i socials de l'Estat espanyol. Ha de prevaldre el principi de no exclusió dintre d'un criteri d'homogeneïtzació política mínima, necessari per a l'assoliment d'un acord comú.

3. Articular de forma mínima i la més flexible possible la coordinació de les diferents forces representades.

S'estableix el següent projecte d'ordre del dia:

1. Anàlisi conjunta de la situació política.
2. Discussió del projecte d'alternativa democràtica.
3. Examen de la base social que queda co-responsabilitzada en la lluita per imposar aquesta alternativa.
4. Propostes de formes de coordinació.

A partir d'aquests principis, subjectes en tot cas a la ratificació posterior (en el cas de Granada, també a la deliberació) dels organismes unitaris respectius, els delegats presents decideixen de prendre el compromís de co-responsabilitzar-se en la tasca de convocar una reunió de forces polítiques i socials de l'Estat espanyol, tot tractant d'aconseguir la màxima representativitat.

Per tal de garantir-se un nivell òptim en els objectius proposats, acorden de dur a terme dintre d'un període de temps determinat, una reunió prèvia de balanç i anàlisi conjunta de les activitats desenrotllades per totes les plataformes unitàries més les que puguin afegir-se als fins enunciats.

Abril de 1973

(Traduït del castellà.)

Cerdanyola ha donat resposta al crim.

VAGA GENERAL!

Un nombrós grup de treballadors d'aquesta zona del Vallès va reunir-se per discutir la resposta que calia donar a l'assassinat del treballador Fernández Márquez. I va decidir realitzar a les empreses i llocs de treball: assemblees explicatives dels fets, aturs parcials, vagues totals, recollida de diners, posar-se braçals negres, sortir en manifestació als carrers, fer propaganda i agitació diversa per denunciar el crim.

Dijous, dia 5, va començar la mobilització obrera a diverses empreses de la zona. Els treballadors del torn de la tarda d'AISSONDEL, l'empresa més important d'aquesta zona, fan un atur de mitja hora. El torn de la nit fa assemblea i decideix mitja hora d'atur a les 5'30 del matí i esperar el torn que entra a les 6 hores de divendres. Més de 700 treballadors, reunits en assemblea decideixen que un torn es quedi i ocupi el pati de la fàbrica i l'altre surti en piquet per cridar a l'atur general.

El piquet es fa més gran amb l'arribada d'un grup de treballadors d'una altra empresa. Ja són més de 200. Recorren altres empreses. S'entrevisten amb enllaços i jurats, s'adrecen als treballadors. Fàbriques i tallers grans i petits s'aturen un després de l'altre. A certes empreses el piquet arriba quan ja els treballadors estan en vaga. Al pas pels carrers el piquet va creixent. Els veïns des de portals i balcons, l'encoratgen. Els propietaris d'alguns bars conviden els vaguistes: "Avui no cobrem als que estan en vaga".

L'URALITA, una de les grans empreses, treballa. El piquet s'adreça als treballadors que, coaccionats pels encarregats i directius, no es decideixen a plegar. Però finalment, reunits en assemblea, decideixen unir-se a la vaga general en desenvolupament.

Des de l'AISSONDEL, on el torn del matí segueix dins l'empresa que ha estat ocupada per la Guàrdia Civil, surt una

massa d'uns 4.000 treballadors de diverses empreses allà agrupats i recorren Cerdanyola, fins prop de l'Ajuntament on s'apleguen entorn de 7.000 persones.

La manifestació és impressionant. Agafats colze a colze, els treballadors ocupen tot l'ample dels carrers. La gent aplaudeix i avisa per on venen els "grisos". Els manifestants responen: "Si ells tenen porres i pistoles a nosaltres ens sobra raó i acabarem imposant-nos".

L'Ajuntament està protegit per una quantitat considerable de "grisos" de les companyies especials. Dos helicòpters volen molt baixos. Els "grisos" ataquen i colpegen sense pietat dones, joves i nens. Els manifestants responen amb energia. Arriben més "grisos" i Guàrdia Civil. Els grups de manifestants es defensen a cops de pedra des del riu Ripoll. Hi ha molts ferits, que són ajudats per la població. Els "grisos" també reben de valent. A un el llencen al riu.

A SERRA PARERA han estat cercats uns 3.000 manifestants. S'obren pas a cops de pedra, a cops de puny. Mentrestant uns 1.500 estudiants de Bellaterra es dirigeixen a peu a Cerdanyola. Un helicòpter els vigila de ben a prop.

Cap a migdia la majoria de la població era al carrer i als balcons. Bars i comerços tancats en gran part. El tràfic tallat. La ciutat reflexava la duresa de la lluita: moltes pedres pels carrers, grups de gent que comenten els fets amb paraules d'odi contra el règim.

El nucli dirigent dona l'ordre de dispersar-se i s'acorda concentrar-se a les 6 de la tarda a la FONTETA. Allà, a l'hora prevista s'hi agrupa gent i més gent. Tornen a tancar la majoria dels comerços. Tot queda paralitzat: indústria, comerç, transports, circulació. Tot Cerdanyola al costat dels vaguistes!

A la FONTETA hi ha unes 10.000 persones. Arrenca la manifestació. Li surt al pas la Guàrdia Civil però es veu impotent per dissoldre-la i no s'hi enfronta.

La gran manifestació va recórrer tots els carrers de Cerdanyola fins a les 9 de la nit. En dissoldre's es va acordar continuar la lluita per la llibertat dels detinguts. Abans es va fer un balanç i informació.

D'aquesta forma els treballadors i el poble de Cerdanyola van cloure una diada històrica de lluita solidària. Milers de gorges han exigit LLIBERTAT, AMNISTIA, DEMOCRACIA! El poble de Cerdanyola del Vallès, amb coratge revolucionari, ha condemnat el nou crim de la dictadura amb la millor arma: LA VAGA GENERAL!

A Ripollet

Els treballadors de la fàbrica SINTER METAL, més de 200, han estat l'ànima i l'avantguarda d'una important lluita a Ripollet.

Dissabte, dia 7, varen fer un atur de 4 hores en protesta pel crim del Besòs. Després d'aquesta acció solidària, quan dilluns tornaren a la fàbrica la van trobar tancada i amb una nota que els avisava que tots estaven acomiadats. Els treballadors de SINTER-METAL varen acordar acudir a la solidaritat de classe i, mentre un grup es quedava davant de la fàbrica, els altres varen recórrer diverses fàbriques de Ripollet per explicar la seva situació i així aconseguiren que la BOOMERANG, la TRILLA, la MIR I MIRO i després quasi totes les empreses de la localitat deixessin el treball i s'unissin al piquet que formaven i que aviat fou molt gran. Així, en massa, anaren altre cop cap a SINTER-METAL, on hi havia ja uns 500 treballadors d'altres empreses i també els inevitables "jeeps", plens de guàrdies civils que observaven. Prop d'un miler de treballadors marxaren d'allà cap a l'església. El capellà els va rebre, els va deixar entrar i allà varen fer un míting en el qual es va explicar el crim de la Tèrmica del Besòs i la represàlia patronal a SINTER-METAL.

De l'església va sortir una delegació que es va entrevistar amb l'alcalde. I, després de gestions de l'alcalde i de la Guàrdia Civil prop de l'empresa, fou el mateix alcalde, a petició dels treballadors, que es va presentar a l'església i va comunicar que no hi hauria cap sanció ELS TREBALLADORS, VICTORIOSOS, TORNAREN AL TREBALL.

AJUT AL PARTIT

LLISTES 1, 2 i 3 (31 de març de 1973)

Comarca 10, 1.025 pts; id. 15, 8.469 pts; id. 20 (2 lliur.), 12.885 pts; id.25, 3.750 pts; id. 30 (3 lliur.), 22.813 pts; id.40, 2.650 pts; id. 20 bis, Andorra (2 lliur.), 3.537 pts; Venezuela, 26.346 pts; CE (Emi.), 2 lliur., 2.937 pts; A.A., 1.000 pts.
TOTAL: 85.412 pts.

BARCELONES: Barcelona (2 lliur.), 102.623 pts; Sta. Coloma (2 ll.), 6.893 pts; Badalona (3 ll.), 23.830 pts; St. Adrià, 100 pts. **VALLES:** Sabadell (2 lliur.), 5.477 pts; Mollet (2 lliur.), 3.275 pts; Montmeló (id.), 475 pts; Terrassa (id.), 19.943 pts; Terrassa, de Planelles, 600 pts; Granollers, 1.600 pts. **BAIX EBRE i MONTSIÀ:** Tortosa, 354 pts; La Cènia, 400 pts; Ametlla de Mar, 700 pts; Amposta, 702 pts; St. Carles de la Ràpita, 975 pts; La Cava, 150 pts. **GIRONA:** Col.l., 642 pts; Grup M. Hernández, 400 pts; "Costa Brava" Z.S., 1.500 pts. **GARRAF:** Vilanova i la Geltrú, 766 pts. **LA SELVA:** Pineda de Calella, 350 pts; Tordera, 200 pts. **OSONA:** Vic, 2.000 pts. **BAIX LLOBREGAT:** Prat, Col.l. (2 lliur.), 2.050 pts; id., venda calendaris, 2.315 pts; id., d'un amic del PSUC, 2.000 pts; id., d'un metal·lúrgic, 900 pts; id., d'un simpatitzant, 50 pts; id., d'un comerciant, 200 pts; id., d'un obrer de la construcció, 100 pts; id., d'un altre amic del PSUC, 100 pts; Total Prat: 7.715 pts. St. Vicens dels Horts, 770 pts.

Lliuraments directes al C.C.

C.E. de la J.C. de Catalunya, 10.000 pts; un matrimoni de Girona, 2.000 pts; Angel, 2.000 pts; dos famílies d'Algèria, 2.600 pts; Grup Felisa d'Aragó, 4.000 pts; M.M. de Badalona, 4.000 pts; J. Caselles, 1.000 pts; Pla (2 lliur.), 2.000 pts; Camps (2 lliur.), 1.000 pts; Albert Salou (2 lliur.), 1.200 pts; C. i R. (3 lliur.), 1.880 pts; Antònia, 110; Pep (3 lliur.), 1.200 pts; Br., 150 pts; Pep de C., 500; de Q., 200.000 pts; de C., 13.000 pts; Quim i amics, 8.200 pts; B.G., 300 pts; F. de S., 3.500 pts; Salt., 385 pts; Pere, 4.000 pts; Agust., 1.500 pts; Llobreg., 400 pts; S., 90 pts; d'una família d'Algèria (100 FF =), 1.250 pts; Clara, 100 pts; un simpatitzant, 300 pts; Toni, 300 pts; Fort., 800 pts.

TOTAL DE LES LLISTES 1, 2 i 3: 535.597 pts.

AJUT ALS PRESOS

Tordera, 1.000 pts; Prat, 500 pts; St. Vicens, Molins i St.Feliu, 923 pts; Barcelona, 12.227 pts; Sabadell, 500 pts; Badalona, cèl.l. Octubre, 3.000 pts; id., cèl.l. El Ferrol, 1.000 pts; id., extremeño, 100 pts; Sta. Coloma de Gramanet, 1.615 pts; Comarca 30 (2 lliur.), 12.862 pts.

TOTAL: 33.727 pts.

HOSPITAL VIETNAM

Montserrat i família, 500 pts; C.Z. del Prat, 300 pts; membres i amics del PSUC de Badalona, 19.010 pts; Barcelona, 3.475 pts; Viladecans, 330 pts; Roca, 125 pts., Gavà, 130 pts; Granollers, 100 pts; Juan (del grup F d'Aragó), 1.000 pts.

TOTAL: 24.970 pts.

Un altre assassinat a Euskadi!

Eustaquio Mendizábal, destacat militant d'ETA, ha estat assassinat a trets pels carrers d'Algorta la setmana passada. Denunciem aquest crim, que no és un fet aïllat, sinó el darrer de tota una sèrie de crims que constitueix una monstruosa política d'extermini premeditat i expeditiu dels lluitadors nacionalistes bascs. Cridem el poble de Catalunya a manifestar amb vigor una solidaritat activa amb el poble d'Euskadi enfront de la mateixa repressió brutal i de cara a una mateixa lluita per les llibertats democràtiques i nacionals.

Cambodja agredida!

La situació crítica a Cambodja, on les forces populars del Front Nacional Unit de Cambodja han aconseguit encerclar totalment la capital, Phnom Penh, i han estat a punt de liquidar el règim satèl·lit de Lon Nol, ha servit de pretext als imperialistes ianquis per una vasta operació agressiva que agreuja els sofriments del poble cambodgià i que posa en greu perill el procés de pacificació al Vietnam.

En veure trontollar la fràgil dictadura de Lon Nol (Phnom Penh ja només estava lligada al món exterior per l'aviació), els Estats Units han desencadenat uns bombardeigs en torn de la capital d'una bàrbara ferocitat. Només aquests atacs i la invasió de tropes vietnemeses enviades per Thieu han trencat el setge i han salvat momentàniament el règim de Lon Nol.

D'altra banda, avions americans han tornat a sobrevolar Vietnam del Nord i s'ha aturat l'operació de neteja de les mines davant dels ports nordvietnemesos.

L'imperialisme, violant els acords de París, fa el xantatge a la RDV i intervé brutalment en els afers interiors d'un país indoxinès. Aquests atacs, que denunciem amb tot vigor, proven que mentre no estiguin resolts els problemes de tot Indoxina els amics de la pau i la independència dels pobles no poden afluixar la vigilància davant l'agressivitat del govern de Nixon.

Els governants ianquis no es resignen a marxar d'Indoxina, i per això no dubten de perpetrar nous crims i noves destruccions. IM PEDIM-HO! NIXON, FORA D'INDOXINA!

Un altre crim dels feixistes.

L'estudiant

Miquel Josep Anduig

entre la vida y la mort.

A la Fundació Puigvert, de l'Hospital de Sant Pau, lluita entre la vida i la mort un noi de 18 anys, estudiant del se lectiu de Ciències, Miquel Josep Anduig Aldea, veí de Barcelona, del carrer Magallanes, 39, 4rt. 2^a.

Li apliquen el ronyó artificial per tractar de salvar-lo; però el diagnòstic del doctor Puigvert és pessimista. Miquel Josep Anduig té els ronyons desfets per les pallisses que li van donar els mercenaris de la tortura, les bèsties que la dictadura encara troba per executar les seves bestials ordres de matar, de torturar.

Endemés de les gravíssimes lesions renals, de les quals pot morir o quedar, als 13 anys, amb la salut seriosament afectada per sempre, Anduig va sortir de mans dels policies amb greus lesions al tòrax, braços i cames. L'apallissament fou digne dels deixebles i hereus de la barbàrie nazi.

Aquest estudiant va ésser detingut, amb altres que també foren torturats inhumanament, entre ells una noia, acusats de pintar per les parets de Barcelona la denúncia de l'assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez, la denúncia que proclamaven milers d'obriers en atur o en vaga, que era un crit de lluita a les fàbriques i obres, a les Universitats i Instituts, als carrers de Sant Adrià i Badalona, de Barcelona, de Cerdanyola i Ripollet, de Cornellà i El Prat, de Terrassa, Sabadell, Manresa, Mataró, de tan-tes viles i pobles catalans i a d'altres indrets d'Espanya. La denúncia que llençaven els capellans des de les troncs, a les parròquies, que el Col·legi d'Advocats i altres Col·legis professionals feien pública amb energia, que formulava el cardenal-arquebisbe Jubany...

Com l'assassinat de Sant Adrià, el crim comès amb aquest noi ha de tenir la més àmplia rèplica popular.

La «legalitat» de Socías Humbert

La premsa ha divulgat àmpliament la Resolució sobre els successos del Besòs, adoptada pel Comitè Executiu Sindical de Barcelona el passat 14 d'abril, així com els comentaris fets a continuació pel Delegat Provincial de Sindicats, Socías Humbert.

Crida l'atenció que els jerarques verticals hagin esperat onze dies per dir alguna cosa sobre l'assassinat de Fernández Márquez. Però és més significatiu encara que recolzin enterament la versió dels fets donada el dia 3 pel Govern Civil de Barcelona, elaborada pels responsables del crim, que ha merescut la reputació universal.

El C.E.S. i el seu portantveu Socías Humbert menteixen cínicament quan repeteixen que "no s'havia formulat petició de cap mena ni pels treballadors ni a través dels seus representants sindicals", perquè tot seguit relaten que els treballadors elaboraren en Assemblea un plec de peticions "que tres dies després foren presentades a la direcció". Socías va afegir a més a més en les seves declaracions que, el dia 2, el President i el Secretari General del Sindicat de la Construcció, acompanyats per un advocat, es van desplaçar a la Tèrmica per advertir els treballadors que les seves demandes no havien estat presentades pels conductes establerts, els quals els obliguen -segons Socías- a esperar la tramitació del futur Conveni Sindical del ram.

Socías Humbert reconeix que els jerarques verticalistes varen conèixer les peticions dels obrers del Besòs i que van intervenir per intimidar-los i parilitzar la seva lluita no solament per raons de procediment, sinó per considerar les seves demandes -setmana de 40 hores en comptes de 56, augment de 4.000 pessetes al mes, acabar amb els contractes signats en blanc, etc. - com a "exigències no realitzables" destinades a "provocar la confrontació".

L'actitud del Governador Civil i dels jerarques sindicals de Barcelona en el conflicte del Besòs demostra una vegada més que les jerarquies sindicals i tot

l'aparell governamental franquista, malgrat la seva pretensió d'estar per damunt de les classes, són instruments exclusius del gran capital, al servei de l'explotació dels treballadors.

Als al·legats oficials sobre els "cauces" legals els treballadors oposen amb raó preguntes com les següents:

¿Per què la policia franquista no ha disparat mai contra un empresari irrespectuós de la llei?

¿Per què cap capitalista no ha estat fins aquí detingut, torturat o processat per la seva conducta antisocial?

¿Per què es toleren el prestamisme, les jornades de 56 hores, els contractes en blanc, el treball dels menors i tan-tes altres il·legalitats, i els jerarques i la policia no fan res perquè els patrons segueixin els conductes establerts?

Es lògic, per tant, que els treballadors deixin de banda els "cauces" i els jerarques verticals - que actuen a la pràctica com una policia paral·lela -, i que vegin en la seva acció unida i resolutiva el remei per millorar les seves condicions de vida i per construir un autèntic sindicat de classe, independent i democràtic.

LA UNIVERSITAT EN CRISI

La Universitat espanyola és avui el regne del caos. L'ocupació policíaca i les tancades es multipliquen. El nombre de classes impartides s'ha reduït al mínim. Impera l'absentisme entre els estudiants. El nivell de formació ha disminuït fins a tal punt que hi ha empreses que no admeten llicenciats que hagin obtingut el títol en els últims anys.

L'opinió pública està alarmada, amb raó, per aquest panorama lamentable, i s'interroga sobre les seves causes i la manera de sortir-ne.

L'arrel de la crisi es troba en el classisme del sistema educatiu, que ha fet que la Universitat hagi estat durant segles la formadora de la petita minoria destinada als llocs de privilegi i de poder.

Al favor de l'augment general del nivell de vida, a Espanya com a d'altres països capitalistes, va sorgir un desig d'instrucció en sectors socials cada vegada més amplis, que va provocar la "massificació" de la qual tant es parla, posant en crisi la vella institució elitista. Els títols universitaris s'han desvaloritzat i han anat perdent el seu caràcter de ticket d'entrada al món dels privilegis socials i econòmics. Sobre milers de llicenciats planeja l'espectre de l'atur, la subocupació, la inestabilitat laboral, el descens relatiu dels salaris.

Les classes dominats, les oligarquies acadèmiques i professionals, a diversos països, intenten restablir l'arcaica universitat elitista amb noves formes de selectivitat i numerus clausus, frenant així l'aspiració de les classes i capes populars a un ensenyament superior de masses. La crisi universitària posa, doncs, sobre la taula, com a problema actual, la necessitat d'una reforma democràtica de l'ensenyament només possible en un context revolucionari.

Al nostre país, la crisi de fons és més complexa pel fet que la Universitat havia esdevingut una zona de llibertat des de la qual el règim franquista i el sistema capitalista eren - i són - constantment impugnats. El règim, degut al seu caràcter dictatorial, no ho pot tolerar i practica una política d'opressió permanent: ocupació policíaca, tancades prolongades, supressió de la fictícia "autonomia" abans existent, expedients y detencions. La repressió, d'una banda, dificulta enormement el lliure debat que és imprescindible per examinar col·lectivament quines han de ser les línies futures d'un ensenyament superior de masses; d'altra banda, per la suspensió de les classes, per l'estat de tensió que crea, per les mesures contra professors antifranquistes, posa grans obstacles a la continuïtat del curs acadèmic i és una de les causes importants de la

dégradació del nivell intel·lectual i científic de la Universitat.

El règim franquista, a més a més, no ha dedicat a la Universitat - ni als altres nivells educatius - els recursos econòmics i humans que calen. La institució universitària és víctima del raquitisme econòmic i del retard relatiu del capitalisme espanyol, així com de l'obscurantisme dels vencedors del 18 de juliol, i de retruc tota la societat n'és víctima. El país necessita més metges, més ensenyants, més tècnics i investigadors, però el sistema no pot satisfer aquestes necessitats ni s'ho proposa.

El pla Carvajal de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona serà una prova experimental destinada a constituir un per a totes les facultats i escoles. La seva finalitat és crear una petita minoria ben preparada, al costat d'una massa de professionals incompetents - detentadors de títols desvaloritzats -, la qual permet de satisfer demagògicament "set de cultura" d'amplis sectors sense afectar a l'elit de l'estructura acadèmica.

La política del règim és, doncs, avui una política que condueix al desastre. La repressió i la carvajalització porten a terme no sols a perpetuar i enfortir una estructura classista - que perjudica primer de tot a la classe obrera -, sinó que representa una destrucció de forces productives (perquè les capacitacions professionals i tècniques són una part essencial de les forces productives) que perjudica a tot el país i n'hipoteca el per-vindre.

El moviment estudiant és la primera trinxera de la lluita contra aquesta política, lluita que correspon, però, a tot el poble. Els estudiants tenen un paper decisiu a jugar en el debat contra la dictadura, i també en la lluita per les transformacions estructurals que afecten a les sortides dels estudiants i al paper del professional en la societat; en definitiva: contra l'actual divisió classista del treball social. Cal un plantejament d'objectius en base a una perspectiva - com diu l'informe del C.C. al III Congrés del PSUC - "centrada en els problemes propis de l'estudiant no solament en tant que estudiant, sinó també en tant que professional futur".

De manera immediata, la gravetat del moment reclama que sigui afirmada amb força la necessitat que la Universitat sigui oberta, que els cursos funcionin. La defensa del dret a l'estudi, dels drets de reunió i expressió a la Universitat és essencial; és la defensa d'una part del patrimoni cultural i científic i tècnic del país i d'una zona de llibertat que té un paper determinat en la lluita contra la dictadura. Totes les classes i capes, tots els sectors democràtics són cridats a participar en aquesta batalla.

LA UNIVERSITAT EN CRISI